

Chương 96

Tiểu Di Thành Thân

Hoàng lão cha nhếch miệng nhìn hần cười gượng.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, quả thực không thể ép buộc tử muội Đỗ Quyên.

Vì thế giận dữ nói: "Không đi thì thôi! Là do các nàng tự mình nháo, đừng có đi nói lung tung là hai chúng ta chỉ thương con lão Nhị, không thương con lão Đại. Đứa cháu này cũng lạ, không giống Hoàng gia ta, giống như con thiên hạ vậy. Ta cũng không hiểu ra sao nữa!"

Hoàng đại nương cũng sinh khí, ra lệnh người phụ nữ kia giao Đỗ Quyên cho Hoàng Lão Thực. Một đám người hăm hù đi.

Chờ bọn hần đi, Lâm Xuân và Cửu Nhi và những đứa trẻ khác đều vội vàng vây quanh.

Vừa rồi, Lâm Xuân cũng muốn xông lên phía trước nháo, nhưng bị vợ Đại Mãnh kéo lại.

Nãi nãi người ta muốn mang cháu gái đi ra ngoài chơi, một không đánh, hai không mắng, người bên ngoài không có lý do gì để chỉ trích, cho nên nàng không cho Lâm Xuân và Cửu Nhi tiến lên.

Vừa rồi khóc nháo nên Đỗ Quyên rất mệt, bây giờ mệt mỏi gục trên vai Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực đau lòng vỗ nhẹ lưng nàng, vụng về dụ dỗ, nói buổi tối kê nướng nàng nấu chút đồ ngon cho nàng ăn vâng vâng.

Sau khi trở về, đám người vợ Đại Mãnh mới hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đỗ Quyên ủy khuất kể lại cho mọi người, lại cố ý nhìn Nhậm Tam Hòa nói: "Ta nói ta ngã bệnh, người không có sức, nãi nãi còn nhất định muốn mang ta đi. Ngày hôm qua đã nói muốn ta đi. Ta không muốn đi, càng ép ta đi."

Nàng không nghĩ ra bên trong có ý đồ gì, chỉ có thể mượn sức Nhậm Tam Hòa.

Hơn nữa, nàng không thể không thừa nhận: thân thể này còn quá nhỏ không thể tự bảo hộ. Nếu thật gia gia nãi nãi tính kế, duy nhất chỉ có Nhậm

Tam Hòa có thể bảo hộ nàng, cho nên nàng rất không có tiết tháo nhìn về phía hắn xin giúp đỡ.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa nghe xong lập tức cảnh giác, tỉ mỉ hỏi nàng tình hình nhà bà nội từ hôm qua, cùng với chuyện nãi nãi kêu tới ăn cơm hôm nay, thậm chí còn hỏi bọn họ đỡ nàng ra sao.

Đỗ Quyên nhất nhất đều nói.

Nhậm Tam Hòa nhíu mày suy tư.

Hắn ở nơi này có hơn hai năm, đặc biệt qua lại với Hoàng gia nhiều, đối với Hoàng lão cha cũng có chút lý giải.

Nhưng mặc hắn suy nghĩ nát óc cũng không đoán ra sự biến hóa trong tâm tư lão hán nông thôn - chỉ vì ghen ghét mà ra chuyện. Nhiều nhất hắn chỉ có thể nghĩ là Hoàng lão cha không bỏ qua được nhạc phụ Phùng Trường Thuận, cố ý đem Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đi, để lòng hắn ngọt ngọt.

Phùng Trường Thuận cũng nghĩ như vậy nên mắng thông gia là đầu heo, vì để hắn không dễ chịu, ngay cả cháu gái bị bệnh cũng không để ý.

Rồi đối với đám người Lâm Đại Mãnh trách cứ nói: "Tuy nói là hai thông gia chúng ta cãi nhau, đây cũng là chuyện thường ngày. Nhưng ta luôn vì con rể và khuê nữ tốt, ngóng trông bọn họ qua ngày lành. Nhưng hắn thì sao, chẳng suy nghĩ nháo cho nhi tử cửa nát nhà tan, cũng phải tranh phần thắng. Có người làm cha mẹ như vậy sao?"

Lâm Đại Mãnh lúng túng cười cười, không tiện tiếp lời.

Cuối cùng việc này qua đi, mọi người bắt đầu chuyện khác.

Phùng gia và Nhậm Tam Hòa đem hôn kỳ định ngày mười tám tháng ba, ngày hôm sau Phùng Trường Thuận liền mang theo người nhà về nhà, muốn mau về chuẩn bị.

Nơi này, Đỗ Quyên cũng khôi phục bình tĩnh sinh hoạt.

Càng vui hơn là nàng lại lớn lên một chút. Trong cơn mưa bụi nắng nhẹ đầu xuân, nàng như hồ điệp bay khắp nơi trong mưa.

Trong thời gian này, Lâm lý chính lại làm một chuyện: triệu tập người cả thôn, hợp lực lại xây một tòa miếu bên bờ sông nơi Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi rơi xuống lúc trước, cũng điêu khắc tượng đá "Nhân ngư nương nương", cung phụng hương khói.

Thôn nhân sôi nổi xuất động, không một ai chịu lọt về phía sau, có thể thấy được lực lượng của tín ngưỡng mạnh mẽ cỡ nào.

Vì thế, Đỗ Quyên bị thợ đá Vương đại thúc theo sát, cẩn thận hỏi nàng sau khi rơi xuống nước nhìn thấy bộ dạng mỹ nhân ngư như thế nào.

Đầu tiên Đỗ Quyên cố sức khoa tay múa chân, sau đó trong lòng vừa động, liền trầm tĩnh lại.

Yên tĩnh cả nửa ngày, mới không nói một lời dùng nhánh cây quẹt lên đất vẽ ra hình tượng mỹ nhân ngư tự nghĩ được: thân trên là hình người, phần dưới là đuôi cá, búi tóc chải phi thiên, ở trong nước bơi lội phảng phất như lãng không phi hành (bay trong không trung), tay áo phiêu phiêu, giống như tiên tử.

Một khắc kia, người xem đều nín thở.

Đúng vậy, bọn họ đều cho rằng Đỗ Quyên bị Ngư nương nương nhập vào thân.

Không có một đứa bé nào có thể vẽ ra bức tranh như vậy, dù thông minh cỡ nào đi nữa cũng không được.

Bọn họ không có trải qua thời đại kiếp trước như Đỗ Quyên công nghệ tin tức lan tràn, cũng không biết lai lịch Đỗ Quyên, dĩ nhiên nghĩ không ra sao nàng có thể thuận thực vẽ ra bức tranh như vậy.

Nhậm Tam Hòa cũng ngốc trẻ.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng tình tiết mỹ nhân ngư là do Đỗ Quyên hôn mê chủ quan nghĩ ra, nhưng sau khi thấy nàng thuận thực vẽ ra mỹ nhân kia, một chữ hắn cũng không nói ra được, chỉ nuốt nước miếng.

Cứ như vậy, bên bờ sông dựng lên một tòa miếu nhân ngư nương nương.

Ba gian mở, còn có phòng bếp nhà vệ sinh. Trừ bỏ chính điện, hai bên là phòng dành cho người nghèo khổ gặp rủi ro nghỉ tạm, hoặc là hội dâng hương mồng một, mười lăm để cho các phụ nữ chứa đồ.

Từ đó về sau, con nít thôn Thanh Tuyên có thêm một chỗ chơi đùa.

Mỗi khi Đỗ Quyên nhìn thấy tượng mỹ nhân ngư tự mình nghĩ ra, rất đắc ý.

Ngày 18 tháng 3, Nhậm Tam Hòa thành thân.

Vài ngày trước, Lâm Đại Mạnh mang theo một đám thợ săn, bắt kê là tay nghề giỏi hay không, chia vài con đường vào núi săn bắn, đánh vô số món ăn thôn quê về, vì Nhậm Tam Hòa xử lý tiệc cưới.

Mọi người cũng đều vui vẻ tham gia.

Nhậm Tam Hòa không tham gia, bởi vì người thành thân là hắn.

Hôm nay cho hắn một nhân tình, tương lai sẽ lấy lại càng nhiều, tuyệt sẽ không chịu thiệt.

Đầu bếp là Hồng Cô và Đại Cao nương trong thôn, những phụ nữ khác cũng tới giúp một tay.

Bởi vậy, tiệc cưới long trọng náo nhiệt chưa từng có: nhà nhà đều nhận được lời mời, nói không cần tổ chức bữa ăn tập thể, toàn bộ đều đi Nhậm gia uống tiệc rượu.

Tiệc rượu bày ba nơi: một bày ở cửa chính vào Nhậm gia, người ngồi ở đây đều là nhân vật lớn tuổi đức cao trọng vọng trong thôn. Hai nơi khác là ở nhà Đỗ Quyên và nhà Lâm Xuân. Sát vách nhà Lâm Xuân là nhà Tiểu Cân. Nồi và bếp nhà hắn cũng không nhàn rỗi, dùng để nấu nước cung ứng nước trà và rửa bát đĩa.

Đám con nít đều mừng như điên, từ sáng sớm đã xôn xao.

Đường xa, giao thông không tiện rất phiền toái. Không biết Phùng gia đưa dâu lúc nào, thôn Thanh Tuyền bên này, trời còn chưa sáng tiếng pháo đã vang lên, Nhậm Tam Hòa mang một đám đàn ông đi tiếp đón.

Không phải đón dâu. Ngày hôm qua đội ngũ đón dâu đã rời núi, hắn chỉ đi nửa đường nghênh đón cô dâu mới.

Bởi vì đường núi khó đi, tân nương tử người ta đều ngồi kiệu hoa, tân nương của hắn chỉ có thể cưỡi lừa. Hơn nữa trên đường đi có vài nơi rất hiểm trở, không thể cưỡi lừa đành phải xuống đi bộ.

Nhưng tân nương rời nhà mẹ đẻ, chân không thể chạm đất, chỉ có thể do thân ca ca (anh trai ruột) công đưa đi. Ca ca đành chịu khổ. Việc này khổ nỗi người ngoài không thể thay thế, cho nên Nhậm Tam Hòa tự mình đi đón.

Hắn không có mặt, trong nhà do Lâm lý chính chủ trì.

Bởi người quá đông, đợi không kịp tân lang tân nương trở về, nên khai tiệc trước.

Ba chỗ đãi tiệc, đương nhiên Hoàng đại nương tới nhà đại nhi tử, cùng mấy bà già ngồi trong phòng Phùng Thị uống trà nói chuyện, thập phần tôn quý, giống như hôm nay nàng cưới con dâu vậy.

Đỗ Quyên vừa nghe kêu khai tiệc, vội vàng chạy vào nói với nàng: "Nãi nãi, các người ra ghế ngồi trước. Bây giờ người ít, lại là ăn tiệc trước nhất, bát đĩa cũng sạch sẽ. Đợi lát nữa tân nương tử tới, mọi người đều trở lại, trời cũng tối, cùng người ta chen lấn ăn không thoải mái."

Mọi người nghe xong đồng loạt cười, đều khen nàng nghĩ chu đáo, lo cho lão nhân.

Một bà mục đối với Hoàng đại nương nói: "Ta hâm mộ đứa cháu gái này của ngươi, vừa tri kỷ lại hiếu thuận. Xem chúng ta ngồi ở đây, nàng chạy vào chạy ra lấy cái ăn, kêu người châm trà, không nhàn rỗi chút nào. Lúc này lại kêu chúng ta giành ghế ngồi trước."

Mọi người sôi nổi phụ họa, đều cười nói: "Ăn trước đương nhiên là tốt rồi. Ăn xong không cần chen chúc với người ta, coi náo nhiệt thì tốt rồi."

Hoàng đại nương nắm tay Đỗ Quyên, cười không khép được miệng.

Lúc này là lúc nàng có mặt mũi nhất.

Trong nhà chính cùng bày bốn bàn, phía trên hai bàn, phía dưới hai bàn.

Đỗ Quyên dẫn nãi nãi các nàng đi tới bàn phía trên bên tay phải, Lâm Xuân và Cửu Nhi bọn họ đang ngồi ở đó. Thì ra là Đỗ Quyên kêu bọn họ ngồi giữ chỗ. Như có người đến thì nói bàn này đã có người ngồi, đều đầy.

Đội các lão nương này tới, bọn họ sẽ đi xuống, để cho các nàng ngồi.

Đỗ Quyên cười nói: "Nãi nãi, chỗ này tốt, thanh tịnh. Hai bàn phía gần cửa, người ta lui tới, ra ra vào vào bụng thức ăn lên lần tới lần lui, nếu hắt canh rau lên người sẽ không tốt."

Lời này lần nữa gọi ra một trận tán thưởng.

Hoàng đại nương nhìn đứa cháu gái này, thật vô cùng tri kỷ.

Lúc này, nàng vui vẻ bị vây trong cảnh giới "để ta vui vẻ để ta ưu".

Trận nháo loạn trong thánng giêng kia, nàng đã muốn quên.

Lần đó, sau khi nàng từ Cây Lê Câu trở về, thấy Đỗ Quyên nàng còn thờ phì phò.

Ai ngờ Đỗ Quyên như không có sao cả, tươi cười rạng rỡ kêu "Nãi nãi, người đã về? Chơi ở nhà Cửu gia có vui không? Sao không ở chơi thêm vài ngày?"

Một câu làm Hoàng đại nương tức giận đến hộc máu.

Nàng trừng bé gái nói: "Thú vị hay không, người đi là biết, mắc chứng gì mà liều chết cũng không chịu đi?"

Đỗ Quyên hì hì ngậy ngậy cười, xấu hổ nói: "Người ta ngã bệnh, không muốn đi nha, chỉ muốn ở trong nhà. Nãi nãi, người đừng nóng giận. Ta đưa thịt gà tới cho người ăn. Nương ta mang thai tiêu đệ đệ, giết một con gà, đưa một chén đến cho gia gia và nãi nãi ăn."

Hoàng đại nương cả kinh nói: "Mẹ người lại mang bầu?"

Đỗ Quyên đắc ý gật đầu nói: "Ân! Mang thai tiêu đệ đệ."

Hoàng đại nương hơi giật mình nhìn nàng, không mắng người.

Nàng cũng hy vọng lão Đại có hậu.

Vì thế, Đỗ Quyên vẫn là cháu gái ngoan như thường.

Hơn nữa nói trước mặt, Đỗ Quyên an trí thỏa đáng mấy lão nương xong, đang định đi, Hoàng đại nương kéo lấy nàng hỏi: "Tỷ tỷ người đâu, sao không thấy?"

Đỗ Quyên nói: "Tỷ tỷ ở trong phòng bên kia, trông Đông Sinh đệ đệ ngủ."

Hoàng đại nương luôn có ý kiến với Lâm gia, không thích thấy đại nhi tử và bọn họ thân cận, nghe xong nổi giận, mắng: "Hôm nay bao nhiêu người tới đây, nàng không ở bên ngoài phụ giúp lại giúp người ta trông con. Thật là việc nhà thì nhác việc chú bác thì siêng! Lâm gia không có ai hả? Không phải có mấy ca ca sao? Còn để nàng xen vào việc của người khác!"

Đỗ Quyên vội nói: "Tỷ tỷ ở trong phòng chiếu ứng, không cho con nít vào sợ loạn, thuận tiện trông Đông Sinh đệ đệ. Ta nhờ sữa của Thím Lâm lớn lên, giúp trông Đông Sinh đệ đệ cũng là nên. Thím Lâm đang làm việc với nương, nương mang thai tiểu đệ đệ, Thím Lâm có thể chiếu ứng nàng."

Nói một hơi làm Hoàng đại nương á khẩu không trả lời được. Trước mặt người, sắc mặt hết biến xanh lại đổi hồng.

Lúc này, bà lại bị buồn bực trong cảnh giới "Đề ta vui về đề ta ưu", trong lòng cực hận miệng mồm của đứa cháu gái này, nói chuyện quá thẳng thắn.

Bởi trước giờ Đỗ Quyên rất hiếu thuận, bà không thể hoài nghi Đỗ Quyên có ý làm cho bà xấu hổ.

Có một bà mục biết lý lẽ nhìn hai bà cháu, lặng lẽ quay đầu cười trộm.

Đỗ Quyên cũng mặc kệ, nói xong liền len qua đám người đi.

Ồn ào, mở hai bàn tiệc rượu, mặt trời đã khuất sau dãy núi.

Đúng lúc này, đội ngũ đón dâu vào thôn.

Chiêng trống vang trời, kèn thổi tò te, người cả thôn đều đổ ra xem náo nhiệt. Lớn bé già trẻ, nam nam nữ nữ đều nhảy nhót theo tiết tấu vui nhộn kia, mặt phỉm hồng, đầy vẻ tươi cười.

Nhậm Tam Hòa bố trí tân phòng rất chỉnh tề, khác biệt, tiệc cưới lại làm náo nhiệt thể diện chưa từng có, làm mờ mắt một đám người, cho đến khi nhìn thấy cửa hồi môn Phùng gia, lần nữa oanh động không thôi.

Đường xa như vậy, dĩ nhiên Phùng gia không thể mua sắm chuẩn bị dụng cụ đồ gỗ, nên tất cả đều là đệm chăn màn giường cùng với vải vóc, xiêm y, giày dép và những vật thực dụng nhẹ nhàng. Các loại chăn đệm vải dệt đủ màu sắc làm người xem ngây người.

Hoàng đại nương ghen tị đến phát run, ánh mắt đều đỏ.

Hôm nay oán khí của bà rất lớn, trước mặt sau lưng đều lộ nét oán giận, nói việc hôn nhân này vốn là của cháu gái nhà mẹ đẻ bà, là do con dâu trưởng ở bên trong giờ trò mới không thành, kết quả tiện nghi tiểu muội nhà mẹ đẻ nàng.

Hiện tại thấy cửa hồi môn Phùng gia nhiều thứ tốt như vậy, càng nổi nóng hơn.

Chương 97

Gây Rối

"**Y**êu! Hôm nay ta thật mở rộng tầm mắt. Thông gia luôn mồm chỉ vào mũi chúng ta mắng thiên vị tiểu nhi tử, bất công đại nhi tử. Hấn tốt lành gì, bồi cho tiểu khuê nữ nhiều đồ cưới như vậy? Con dâu cả chúng ta sau khi vào cửa có cái gì? Chỉ có vài món hành trang rách nát! Đến cùng là ai bất công, người mắt đều có thể nhìn thấy."

Lời ồn ào, lập tức làm cho mọi người đều quay nhìn bà.

Chỉ thấy hai mắt bà phun lửa nhìn Phùng thị, thần sắc vừa trào phúng vừa chán ghét, ý tứ là cha mẹ người cũng không yêu thương người, còn bày đặt làm khác người, mỗi lần vào núi đều la hét muốn làm chỗ dựa cho khuê nữ.

Lời này thoát nghe rất hợp lý. Hơn nữa, các bà vợ đều là phụ nữ nông thôn, phần lớn tâm tư đều chất phác đơn giản, bảo sao hay vậy. Các bà mẹ này lại ghen tị Phùng gia được con rể tốt, bởi vậy liền khe khẽ bàn tán.

Vợ Đại Mãnh là bà mối, Phùng Thị là tỷ tỷ tân nương, lúc này đều ở tại tân phòng.

Phùng Thị bị bà bà làm xấu mặt trước mặt mọi người, xấu hổ không biết làm sao.

Bởi vì, nàng thấy của hồi môn của tiểu muội trong lòng cũng rất hâm mộ, cũng thoáng có chút nhỏ nhỏ không thoải mái, nhưng nghĩ tới Nhậm Tam Hòa, liền bình thường trở lại.

Nàng tự biết rõ, biết Hoàng Lão Thực không có cách nào so với em rể.

Tân nương tử Phùng Minh Anh sót ruột.

Trên đầu nàng còn đang phủ khăn đỏ. Cho dù là bỏ khăn đỏ ra, hôm nay nàng là tân nương tử, không có đạo lý tranh luận cãi nhau với người khác, bởi vậy hai tay vịn vịn, khó chịu không thôi.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi cũng có mặt trong tân phòng.

Nghe xong lời này, Hoàng Tước Nhi còn nhỏ không hiểu gì, Đỗ Quyên lại buồn cười.

"Nãi nãi nói đều là sự thật?" Nàng giòn tan hỏi.

"Còn không là thật? Nhìn xem nhà người có cái gì?" Hoàng đại nương thấy cháu gái nói, tinh thần càng tỉnh táo.

Bởi vì tuy người bên ngoài đồng tình nhưng không tiện hỏi tiếp, sợ gây chuyện.

"Ông ngoại cũng thật thiên vị! Ngày khác ta đi hỏi hấn. Cha ta và Nhậm thúc đều đưa rất nhiều sính lễ như nhau, sao cho nương ta ít đồ cưới như vậy chứ? Chuyện này ta không hiểu. Lúc ấy nếu ta hiểu ta đã hỏi rồi." Đỗ Quyên quyet miệng nhỏ, oán trách nói.

Tân phòng yên tĩnh trong nháy mắt rồi ồn ào cười to.

Đều cười đến ngửa tới ngửa lui, còn dậm chân vỗ tay.

Phùng Thị cũng cười, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Quyên thập phần sùng nịnh.

Khuê nữ này, giống như "linh hồn" của mình, luôn có thể đem chuyện nàng không nghĩ chu toàn, hoặc là không dám nói ra, không hề cố kỵ nói ra, vừa không chịu thiệt, còn không đắc tội người.

Trong tiếng cười, lần nữa Hoàng đại nương rơi vào cảnh giới "Để ta vui về để ta ưu", trùng chết Đỗ Quyên, hận không thể khâu miệng nàng lại.

Đứa cháu gái này, sao luôn làm cho bà ngọt ngọt như vậy chứ?

Bà không khỏi hoài nghi, không biết đến cùng nàng thật hiếu thuận với mình hay là giả hiếu.

Nói tới Hoàng gia năm đó hạ sính lễ cho Phùng gia, chỉ sợ không theo kịp một phần mười sính lễ của Tam Hòa, bất quá chỉ là mấy thứ thổ sản vùng núi mà thôi.

Bà chỉ lo hâm mộ đồ mắt ghen tị, bỏ quên việc này. Lại nói, người đều có chút ích kỷ, trước giờ đều theo ý nghĩ của mình, nào quản người khác, bởi vậy bà cảm thấy của hồi môn của 2 khuê nữ Phùng gia nên nhiều như nhau.

Nhưng là, người khác nghĩ không như bà. Người ta là tùy theo sính lễ mà cho của hồi môn, bằng không đều bồi như vậy, chịu thiệt thòi như vậy, chỉ sợ người ta sinh khuê nữ là muốn bóp chết ngay, miễn cho khuê nữ trưởng thành, gả đi là nhà lụn bại.

Còn có duyên cớ: Phùng gia được Nhậm Tam Hòa đưa nhiều sính lễ như vậy, nếu không cho nhiều của hồi môn một chút, sẽ bị người chỉ trích bán nữ nhi, ham sính lễ. Thanh danh này cũng không dễ nghe.

Cho nên, được Đỗ Quyên nhắc nhở, không ít người cong queo nghĩ.

Cũng may Đỗ Quyên không muốn làm cho nãi nãi xấu hổ trước mặt mọi người, bởi vậy thuận theo câu nói kia, làm mọi người âm âm cười to, trừ bỏ rất ít người, đều bỏ qua không so sánh sính lễ trước mặt.

Vợ Đại Mãnh không dễ dàng ngưng cười, liếc mắt nhìn Hoàng đại nương, sau đó bẹo quai hàm Đỗ Quyên chế nhạo nói: "Lúc ấy? Lúc ấy còn không biết người ở góc nào nữa, còn giáp mặt hỏi! Ai yêu, cười chết ta."

Nàng thật quá thích khuê nữ này, thập phần muốn cưới về nhà làm con dâu.

Ân, về nhà phải dặn dò Cửu Nhi, phải chơi với muội muội nhiều chút.

Hoàng đại nương khí nộ trùng Đỗ Quyên nói: "Con nít mà ồn ào cái gì! Cho dù chúng ta không đưa bao nhiêu sính lễ, ông ngoại người cũng cho ít đi, chuyện này sao có thể so?..."

Đương nhiên bà không cảm thấy mình sai, bởi vậy cứ néo không buông.

Đỗ Quyên không biết bác bỏ thế nào. Nàng cũng không biết năm đó Hoàng gia ra bao nhiêu sính lễ, Phùng gia đưa bao nhiêu của hồi môn. Nếu thật lời chuyện cũ tỉ mỉ cân nhắc, không phải là chọc người chê cười sao.

Thấy nãi nãi có ý gây rối, phải có biện pháp.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Nhậm Tam Hòa hỉ phục màu đỏ tiến vào, vội vàng cao giọng hô: "Tân lang tới. Vén khăn voan!"

Vì thế, mọi người bỏ qua đề tài vừa rồi, đều đưa mắt đôi tân nhân.

Hoàng đại nương có vài phần kiêng kị Nhậm Tam Hòa, không dám lăm lăm miệng nữa, trong lòng âm ức, dỗi không nhìn, đi ra ngoài.

Nhậm Tam Hòa tiếp nhận đôn cân vợ Đại Mãnh đưa qua, không lập tức vén khăn voan đỏ lên, mà lẳng lặng đứng lẳng trước mặt Phùng Minh Anh.

Tân phòng an tĩnh lại, mọi người đều ngừng thở, chứng kiến thời khắc thần thánh này.

Bỗng có một cái tay nhỏ cầm tay Đỗ Quyên, bên tai có người khẽ gọi, "Đỗ Quyên!" Thanh âm nhẹ vô cùng ôn nhu, giống như sợ kinh động đôi tân nhân kia.

Đỗ Quyên không giật mình, ngay cả đầu cũng không xoay qua.

Cảm xúc đó rất quen thuộc, nàng biết là Lâm Xuân.

Nàng chăm chú nhìn Nhậm Tam Hòa, vô ý thức "Ân" một tiếng.

Tuy rằng không đợi bao lâu, nhưng Cửu Nhi có chút chịu không nổi không khí trầm tĩnh này, đợi không kịp lớn tiếng thúc giục: "Nhậm thúc, vén lên nha! Mau vén lên nha!"

Mẹ nó mắng: "Nhậm thúc người không vội, người gấp cái gì?"

Mọi người ồ ồ cười vang lần nữa.

Nhậm Tam Hòa cũng cười, tay cầm đòn cân, vén tấm khăn voan đỏ, lộ ra hai má kiêu diễm. Tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng thiếu nữ mười mấy tuổi đều có nét thanh xuân xinh đẹp tuyệt trần.

Mọi người âm âm vỗ tay, nói lời vui vẻ.

Hai gò má Nhậm Tam Hòa ửng đỏ, nhìn ra được cũng rất vui vẻ.

Đỗ Quyên nhìn hai người này, tuần lẳng với mềm mại, thập phần tương xứng. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy, mối nhân duyên này có lẽ không như mình nghĩ.

Tinh thần lơ lửng mới phát hiện chẳng biết lúc nào Lâm Xuân đã đứng bên người mình, còn nắm tay nàng. Con ngươi đen của bé trai lóe sáng, không chớp mắt nhìn chằm chằm đôi tân nhân, miệng nhỏ mở ra, ngây ngô cười thập phần vong tình.

Nàng liền đùa hấn nói: "Lâm Xuân, ngươi cũng muốn cưới vợ?"

Lâm Xuân dùng sức gật đầu. Nói: "Muôn! Chơi vui lắm!"

Đỗ Quyên buồn cười.

Lúc này, Nhậm Tam Hòa và Phùng Minh Anh uống ly rượu giao bôi.

Lâm Xuân vội nâng cánh tay lên, khoa tay múa chân với Đỗ Quyên nói: "Nhu vậy?"

Đỗ Quyên cười nói: "Ngốc! Phải vòng qua như vậy nè!"

Cánh tay Lâm Xuân và cánh tay nàng giao nhau, vui sướng cười gật đầu nói: "Hiểu rồi."

Ăn sủi cảo và quả táo xong, hoàn thành trọn bộ nghi thức, Nhậm Tam Hòa liền đi ra ngoài tiếp khách.

Đỗ Quyên muốn lên phía trước nói chuyện với tiểu di, Lâm Xuân lại kéo nàng nói: "Nhanh, đi ăn cơm. Thật là nhiều người. Đợi không chỗ ngồi."

Một tiếng kêu, tất cả con nít đều tỉnh ngộ, như ong vỡ tổ chen đi ra ngoài.

Đỗ Quyên cũng tỉnh ngộ, vội kêu Hoàng Tước Nhi: "Tỷ tỷ! Đi theo ta."

So với lễ nghi quy củ, biểu hiện hỉ khí dương dương của trẻ nhỏ mới là điểm xuất sắc nhất của tiệc cưới, tranh đoạt náo nhiệt mới thập phần thú vị.

Cửu Nhi, Lâm Xuân, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên lao ra ngoài tân phòng. Vừa vào trong sân, lập tức nghe Thu Sinh hô lớn "Xuân Nhi, Cửu Nhi, bên này! Bên này!"

Thì ra, bọn họ đã chiếm vị trí tốt.

Tiệc rượu Nhậm gia chia thành hai nơi, trong nhà và ngoài sân.

Trời còn chưa tối hẳn, trong sân đã thấp rất nhiều đèn lồng, cây đuốc, phản chiếu mọi người đầy mặt hồng quang. Rộn ràng người hô huỳnh gọi đệ, hét to không ngừng, càng làm mùi thịt xộc mũi. Đám nhỏ cũng hô to gọi nhỏ, ngay cả chó cũng chui tới chui lui, vì một cục xương mà cắn xé tranh đoạt, cảnh tượng rất ồn ào náo nhiệt.

Bốn người tựa như cá, khom lưng chui qua đám người.

Đến phụ cận, Đỗ Quyên hỏi: "Thu Sinh ca ca, sao không ăn ở nhà chúng ta?"

Thu Sinh đắc ý cười nói: "Chúng ta sớm đã chiếm vị trí ở đây, đỡ phải chạy về nhà. Ăn ở đây, đợi lát nữa tiện thể xem náo nhiệt. Có múa sư tử đó. Còn có kể chuyện xưa nữa."

Một đứa bé nói tiếp. Một bàn còn chưa ăn xong, bọn họ đã đứng bên cạnh chờ, nhìn bọn họ ăn. Chờ bọn họ ăn xong, bát đĩa còn chưa thu, bọn họ liền chiếm cái bàn đó.

Đám nhỏ nghe xong cười to không thôi.

Vì thế mọi người chia nhau ngồi xuống, rất phối hợp tự tìm người quen.

Ngay cả con nít cũng có thể ngồi vào bàn tiệc, có thể thấy được hôm nay mở bao nhiêu bàn, đủ có thể gọi đó là "Thịnh yến". Nhưng đích thực người quá nhiều, lý chính liền phân phó: đám nhỏ phải chịu chen chúc, nhỏ tuổi ba người ngồi một chỗ.

Cho nên, bàn này ngồi khoảng 12 đứa trẻ, tất cả đều là huỳnh đệ tử muội Lâm gia, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên.

Lâm Xuân, Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi ngồi kề nhau, kế đó là Thủy Tú, Cửu Nhi.

Mới ngồi ổn định, thức ăn đã được dọn lên. Đầu tiên là món bánh trôi nhân thịt chiên.

Lâm Xuân vội vàng vươn muôi gỗ tự chuẩn bị ra, một thìa liền múc bốn cái, trực tiếp bỏ vào trong bát Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên vui vẻ, đang định chia với hắn, lúc này Hoàng đại nương đến tìm nàng và Hoàng Tước Nhi, nói bàn Đại Nữ bên kia còn thiếu hai người, muốn hai chị em các nàng qua ngồi, nói người một nhà ngồi chung với nhau.

Đỗ Quyên vội nói: "Nãi nãi, tất cả chúng ta đã ngồi đằng hoàng, đã bắt đầu ăn nên không muốn đổi chỗ."

Nàng thấy ngồi chung với đường ca đường tỷ (anh chị họ) còn không tự tại bằng ngồi với đám trẻ Lâm gia, đều quen biết sẽ không khi dễ các nàng.

Từ lúc có ý định gán Đỗ Quyên cho cháu trai nhà mẹ đẻ, Hoàng đại nương không muốn thấy cháu gái chung đụng với tiểu tử Lâm gia, bởi vậy tức giận không thôi.

Bà khiển trách: "Chen chúc với con trai còn ra bộ dáng gì? Đi, ngồi một bàn với Đại Nữu tỷ tỷ. Tiểu Bảo ca ca cũng ở bên kia. Ca ca, tỷ tỷ nhà Tam gia gia người cũng ở bên kia, đều là người trong nhà."

Đây là nói Lâm gia là người ngoài. Mặt đám người Thu Sinh rất khó coi.

Lâm Xuân càng thêm có chủ ý, chỉ liếc mắt nhìn đại nương, không nói một lời lại múc 2 cái bánh trôi thịt, sau đó nghiêng đầu nói: "Đỗ Quyên, ăn đi." Căn bản không để ý tới bà già.

Đỗ Quyên đối với Hoàng đại nương cười nói: "Ta là khuê nữ mẹ nuôi, Thu Sinh ca ca bọn họ đều là ca ca ta, ngồi thế này mới tốt. Lại nói đã dọn lên món đầu, đi qua cũng không kịp ăn."

Hoàng đại nương thấy nàng lại phát tính tình quật cường, không thể lay chuyển, liền hướng Hoàng Tước Nhi mắng: "Đều tại người, mang muội muội chui loạn. Ăn, chỉ biết có ăn!"

Đưa tay hung hăng néo lỗ tai Hoàng Tước Nhi.

Hoàng Tước Nhi không thích cùng bà đối mặt, đang cúi đầu làm bộ như đang ăn đồ. Ai ngờ cuối cùng vẫn tránh không thoát, vẫn bị tạt kích, không khỏi "ai da" một tiếng, dùng tay cầm đũa bảo vệ lỗ tai, quay đầu nhìn về phía bà, ánh mắt vừa ủy khuất vừa khó chịu, còn mang theo chút phẫn nộ.

Đỗ Quyên không kể mặt mũi gào to: "Nãi nãi!!"

Hoàng đại nương bị hoảng sợ.

Chỉ thấy tiểu cháu gái phồng miệng, miệng nhỏ xẹp xẹp, mắt như muốn khóc, trong lòng không khỏi vội gấp, sợ nàng như lần trước rống to, bà sẽ bị mất mặt. Hôm nay người cả thôn đều ở đây.

Bà vừa tức vừa hoảng, sầm mặt nói: "Yêu! dám chống đối nãi nãi?"

Chương 98

Cười Vui Trong Bất An

Đỗ Quyên nhìn chăm chăm bà một hồi, chờ đến lúc bà không được tự nhiên muốn rút lui, mới sáng sủa cười, nói: "Nãi nãi, người ăn có chút xiu, đói bụng hay không? Ta gấp bánh trôi thịt cho người ăn." Nói xong, nâng chén mình lên, gấp cái bánh trôi thịt đưa đến bên miệng bà.

Hoàng đại nương nhất thời ngớ ra, ăn cũng không phải, đẩy cũng không xong, cứng người tại chỗ.

Đỗ Quyên nhét bánh trôi vào miệng của bà, còn kêu bà đừng đi, nói dọn món khác lên, nàng sẽ gấp cho nãi nãi ăn.

Sau đó ghé sát vào bà, rất cẩn thận lớn tiếng nói: "Nãi nãi muốn đánh chúng ta, chờ chúng ta ăn cơm xong về nhà, đóng cửa lại rồi hãy đánh. Nơi này rất nhiều người nhìn, sẽ mắng nãi nãi nhẩn tâm đó."

Miệng Hoàng đại nương đầy bánh trôi, á khẩu không trả lời được, bộ dáng thập phần buồn cười.

Lại thấy thần sắc đám người Thu Sinh đều khó chịu, nhìn bà như nhìn bà ngoại sói, nhất thời nổi giận không thôi. Nhưng bà cũng không dám náo loạn nữa, thật nếu bị đứa cháu gái chọc tức, hậu quả kia...

Bà ngẫm lại thâm giật mình, hung hăng trừng mắt nhìn hai tiểu thư rồi bỏ đi.

Lúc này Đỗ Quyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thấy đau đầu, chẳng biết tại sao ngay cả ăn bữa cơm cũng có thể chọc nãi nãi sinh khí. Lại may mắn là đã phân gia, nếu là còn sống dưới gôi gia gia nãi nãi, đó mới gian nan.

Thủy Tú thấy tuy Hoàng Tước Nhi không khóc, trên mặt đã không còn nét tươi cười vừa rồi, bất mãn nói: "Nãi nãi người thật không giống nãi nãi chút nào!"

Hạ Sinh tức giận mắng "Lão bắt tử! Bà mẹ yêu quái!"

Phúc Sinh gõ đầu hấn, trợn mắt nhìn hấn.

Hoàng đại nương không tốt, đó cũng là nãi nãi tử muội Hoàng gia, mắng nàng chẳng khác nào mắng tử muội Hoàng gia, cho nên mới đánh hấn.

Đỗ Quyên cũng không nghĩ đến chuyện đó, chia 2 cái bánh trôi trong bát mình cho Hoàng Tước Nhi, vừa nói khẽ với nàng: "Đừng sợ nàng! Bị nheo một cái cũng không mất miếng thịt. Ở đây không có chỗ trốn. Nếu ở nơi khác, tở tở phải nhớ rõ, nhìn thấy nàng tới là chạy."

Hoàng Tước Nhi gật đầu nói: "Ta mới không sợ nàng đâu. Vừa rồi không có để ý trốn."

Đỗ Quyên nghe xong, vui mừng gật đầu, cảm thấy nàng có dũng khí hơn trước đây.

Khúc nhạc đệm không vui trôi qua. Mọi người tiếp tục ăn.

Đồ ăn một món lại một món bung lên. Mỗi lần món mới được đưa lên, Thu Sinh liền hô to "Đoạt a!", đám trẻ liền oà lên cười tranh đoạt.

Đỗ Quyên cũng không ngồi. Ngồi thì cánh tay không đủ dài nên trực tiếp quỳ trên băng ghế. Mỗi món ăn bung lên, nàng thật nhanh dùng đũa gấp vào bát mình trước, sau đó sẽ chia cho Hoàng Tước Nhi và Lâm Xuân.

Tay Lâm Xuân cũng không chậm, lại thông minh, nhìn thấy Đỗ Quyên gấp bát này, hắn sẽ gấp món khác, thìa và đũa luân phiên sử dụng, gấp vào bát mình trước, sau đó chia cho Đỗ Quyên.

Hai người phân công hợp tác, phối hợp thập phần chặt chẽ.

Hoàng Tước Nhi kém hơn, giành được một lần là loạn, ngay cả đồ ăn cũng không gấp được, chỉ có thể dựa vào Đỗ Quyên cứu tế.

Cứ thế, lên một món giành giật một món, đám trẻ không thể ngừng, đều cảm thấy thú vị.

Mặc dù giành nhưng không ai bá đạo tranh ăn. Vô luận là lớn hơn một chút cũng không nhanh tay như Đỗ Quyên và Lâm Xuân. Chỉ cần gấp đủ là không gấp nữa. Nếu nhìn thấy có người không cướp được, còn có thể phân một ít cho hắn.

Bởi vậy tuy nháo cho hung nhưng không khí lại rất hài hòa.

Kết quả là: bát trên bàn đều vết sạch, bát trước mặt mọi người lại đầy.

Muốn ăn hết đồ trong chén, mọi người phải cố gắng ăn.

Phải vội ăn hết đồ trong bát, thì đồ ăn mới dọn lên, mới giành được, bằng không giành được cũng không có chỗ đựng a!

Ăn một trận mới ngẩng đầu lên nhìn nhau. Lại một trận cười to.

Thủy Tú cười nhạo Đỗ Quyên và Lâm Xuân nói: "Đỗ Quyên, ngươi và Lâm Xuân cứ như tiểu thỏ phi, gấp đồ ăn nhanh như vậy. Ta còn sợ ngươi bị thua thiệt chuẩn bị giúp ngươi gấp nữa, ai ngờ đoạt không lại ngươi."

Đỗ Quyên ngượng ngùng cười.

Nàng dùng đũa hơn hai mươi năm, tay rất vững vàng, bọn họ sao có thể so chứ.

Tuy Cửu Nhi cũng lợi hại, khổ nỗi đũa không thuận tay, bởi vậy ghen tỵ hỏi Lâm Xuân: "Xuân Nhi, sao ngươi có thìa lớn như vậy?"

Lâm Xuân cũng không ngần đầu lên nói: "Cha ta cho."

Mọi người sững sốt rồi âm âm cười ha hả.

Đây chính là tác phong của Lâm Đại Đầu, người ngoài nghĩ không ra.

Người có tâm tư tỉ mỉ như phụ nữ cũng là từ hiện trường lấy cái muỗng nhỏ, không có ai dùng thìa. Muỗng lớn đều dùng chung múc canh.

Cười xong, lại một món ăn được dọn lên, là bún thịt.

Đỗ Quyên vội gấp hai miếng.

Thịt heo đều dùng loại nửa nạc nửa mỡ, vì phải là chiên ra dầu, rồi dùng bột gạo bọc bên ngoài, nhìn qua dầu thấm đỏ sậm, thập phần mê người. Nếu không khéo tay, món ăn này sẽ bị khô cứng, ăn không ngon.

Nàng dùng hai chiếc đũa nhẹ nhàng tách thịt ra, đưa thịt mỡ cho Lâm Xuân, mình và Hoàng Tước Nhi ăn thịt nạc.

Lâm Xuân không gấp thịt, hấn dùng muỗng lớn lớp bột gạo chiên dưới đáy tô, đổ vào bát của Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi, "Đỗ Quyên, ăn cái này. Bột này thơm nhất."

Đỗ Quyên liên tục gạt đầu, nàng cũng thích ăn bột bọc thịt chiên.

Nhưng hôm nay thức ăn ngon quá nhiều, bụng có xu thế không chứa nổi. Nàng liền quỳ thẳng lên để thức ăn mau chóng lọt vào trong dạ dày tiêu hóa, tranh thủ ăn thêm nhiều chút.

Đang ăn cao hứng, chợt nghe bàn bên cạnh cãi nhau.

"Một mình ngươi gấp hết, chúng ta ăn cái gì?"

"Ta gấp hết đâu? Bọn họ đều đoạt đi!"

"Ngươi đoạt nhiều nhất! Cầu Tử không được miếng nào, đưa phần của ngươi cho Cầu Tử. Ngươi đã ăn một miếng rồi, ta thấy được."

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một đứa bé bốn năm tuổi nghiêng người, hai tay giấu cái bát vào nách, bèn thanh kêu lên: "Nhiều người như vậy, sao chỉ bảo một mình ta cho hấn?"

Những người khác đều nói: "Chúng ta đều chỉ ăn một miếng, ngươi ăn hai miếng."

Đứa bé cả giận nói: "Ta cũng chỉ có một miếng. Xé đôi, nhìn như hai miếng."

"Nói bừa! Ta thấy ngươi gấp hai miếng."

"Oa... Các ngươi đều khi dễ ta!"

Đứa bé muốn nhét thịt vào miệng, chưa kịp làm đã bị người bên cạnh đoạt đi, đưa cho đứa gọi là "Cầu Tử", nhất thời khóc lên.

Còn chưa yên tĩnh, một bàn xa xa cũng truyền đến tiếng tranh cãi:

"Không cho dùng muỗng lớn, phải dùng đũa!"

"Hãy nghe ta nói, không cho đoạt, chúng ta ấn đầu người chia!"

"Được, thì chia!"

"Làm sao chia? Chúng ta lớn, bụng cũng lớn hơn một chút, sao chia bằng các ngươi, bậy có thể ăn no sao?"

"Đủ cơm, ngươi không biết ăn thêm chút cơm hả?"

Chỗ xa hơn, có đứa bé hô to "Nương, lấy cái chén lớn đến cho ta."

Đám người Đỗ Quyên liền thu hồi ánh mắt, đồng loạt nhìn về cái muỗng lớn trong bát Lâm Xuân.

Lâm Xuân bị mọi người nhìn chằm chằm, vội vàng thổ lộ nói: "Ta không múc nhiều."

Nhất thời, Thu Sinh đi đầu, mọi người đều ha ha cười lên.

Đỗ Quyên cười đến nước mắt đều chảy ra.

Cười xong, đưa mắt đảo qua toàn sân mới phát hiện: Đầy sân đều là con nít. Đứa lớn đứa bé, con trai con gái, rất nhiều đứa trên ghế dài giống Đỗ Quyên. Tiếng quát tháo non nớt, tiếng cười đùa, tiếng khóc thét, liên tiếp.

Cảnh tượng này vừa đồ sộ lại thú vị!

Nhậm Tam Hòa ở trong phòng mời rượu xong, sau khi ra ngoài vừa nhìn là trợn tròn mắt: chẳng lẽ muốn hẳn nâng chén đối ẩm với đám bé củ cải này?

Đang lúc do dự, vài bàn đều nháo loạn ồn ào.

Người lớn ăn rồi hoặc chưa ăn xong đều bị hấp dẫn lại đây, vây quanh bốn phía, chẳng những không ngăn cản, còn vỗ tay dậm chân cười to, lửa cháy thêm dầu, cho rằng đùa vui.

Nhậm Tam Hòa cũng nhịn cười không được.

Hắn tìm đến Lâm lý chính, muốn hẳn thêm đồ ăn cho đám nhỏ này, nhất định phải cho bọn họ ăn thả cửa.

Lâm lý chính đứng trên bậc thang ở cửa, cất cao giọng hô lớn: "Không được gậy. Nhậm thúc các người nói cho các người thêm đồ ăn để các người ăn no."

Âm thanh líu ríu như chim liền yên tĩnh, sau đó là một tiếng nổ tung, đồng loạt kêu "Nhậm thúc", đều thập phần cảm kích và yên tâm.

Nhậm Tam Hòa vẫn theo quy củ, đến mỗi bàn kính rượu.

Đến bàn của Đỗ Quyên, Đỗ Quyên bung chén nhỏ của mình lên, cười híp mắt đối với hắn nói: "Chúc tiểu dưỡng cùng tiểu di đến già đầu bạc, con cháu đầy đàn!"

Nhậm Tam Hòa nghe xong sừng sốt, nhìn bé gái bắt đầu mỉm cười, đáy mắt hào quang lóng lánh, sau đó giơ ly rượu lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Phúc Sinh, Thu Sinh nháo muốn cùng Nhậm Tam Hòa uống rượu, nhưng căn bản ngay cả cốc cũng không có.

Nhậm Tam Hòa nói: "Không cho uống rượu! Đợi trưởng thành, Nhậm thúc sẽ uống với các người." Nói xong đi đến một bàn khác.

Cuối cùng, mỗi bàn đều người đứng giúp đám trẻ thêm cơm.

Đỗ Quyên còn tưởng rằng bọn họ cố ý tới chiều cố con nít, ai ngờ là tới chờ, chờ bọn hắn ăn xong sẽ chiếm chỗ. Hời rờ ràng xong, lại một trận cười rồi tăng tốc độ ăn cơm.

Ồn ào ăn xong tiệc rượu này, một đám hung hăng thở hổn hển, lại hô huynh gọi đệ, nói muốn ra ngoài xí chỗ, bởi vì lát nữa sẽ bắt đầu múa sư tử ngay tại bãi đất trống trước cửa viện.

Đỗ Quyên cũng rất muốn xem múa sư tử nồng đậm hương vị thôn quê, vội cùng Hoàng Tước Nhi đi theo mọi người chạy ra bên ngoài.

Lâm Xuân sợ cùng nàng tách ra, gắt gao nắm tay nàng.

Đang chạy thì gặp Hoàng lão cha đang đứng nói chuyện với mấy lão hán.

Sắc mặt Hoàng lão cha âm trầm nhìn chằm chằm Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi.

Đỗ Quyên vội dừng chân lại, kêu một tiếng "Gia gia".

Hoàng Tước Nhi cũng nhỏ giọng kêu nhưng có chút co quắp, không tự chủ trón ra phía sau Đỗ Quyên, bởi vì ở ngoài sáng trong ánh sáng của những ngọn đuốc, sắc mặt gia gia thoát nhìn rất đáng sợ.

Đỗ Quyên rất kinh ngạc: lão đầu này bị làm sao?

Sẽ không vì đồ cưới của tiểu di nhiều, trong lòng không thoải mái chứ!

Hai cháu gái gọi mình, Hoàng lão cha giống như không nghe thấy, cũng không thèm nhìn, lại đưa ánh mắt đảo quanh Đỗ Quyên và Lâm Xuân.

Hắn như vậy, Hoàng Tước Nhi càng thêm sợ hãi, nhưng Đỗ Quyên thì không. Hơn nữa Lâm Xuân thúc giục nàng, nàng liền thút thạt nói: "Gia gia, chúng ta đi xem múa sư tử. Ta đi trước chiếm chỗ ngồi tốt. Lát nữa gia gia tới ngồi."

Nói xong, đối với hắn ngọt ngào cười, rồi kéo Hoàng Tước Nhi vòng qua hắn chạy ra ngoài.

Trong lúc chạy trốn, phía sau truyền đến những lời khen ngợi của mấy lão hán, nhưng không nghe thấy gia gia trả lời.

Chạy được một đoạn, người ít hơn, bọn họ liền chậm lại.

Lâm Xuân ghé sát vào Đỗ Quyên, nhỏ giọng nói: "Đỗ Quyên, gia gia ngươi thật dữ. Sau này ngươi đừng tới nhà hắn. Bằng không hắn đóng cửa đánh ngươi, chúng ta không biết, ngươi sẽ ăn mệt."

Đỗ Quyên nghe xong, muốn cười lại cười không nổi, gật gật đầu.

Tâm tư trẻ nhỏ thực sâu sắc, Lâm Xuân cũng cảm giác ra được gia gia âm trầm.

Chỉ là 2 lão nhân này đến cùng muốn nháo kiểu nào đây?

Chương 99

Mất Đi Đứa Nhỏ

Buổi tối hôm nay, thôn Thanh Tuyền chiêm trông vầng trăng, mãi đến nửa đêm mới nghỉ.

Đỗ Quyên hưng phấn mãi cho đến khi về đến nhà, trong cơn ngủ mơ bên tai còn lảng đãng tiếng chiêm trông rộn ràng.

Sau khi Phùng Minh Anh gả đến, cuộc sống của Đỗ Quyên quả nhiên dễ chịu hơn, ăn mặc mọi thứ đều được chiều ứng. Phùng Minh Anh là tân nương, không thích nhàn thoải với những phụ nữ khác, nên thường ở chung với Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên, dạy các nàng may vá, nấu nướng.

Cùng lúc đó, Nhậm Tam Hòa lúc rỗi rảnh cũng bắt đầu dạy Đỗ Quyên đọc chữ.

Đời này Đỗ đại tiểu thư có thông tuệ thiên tư (trí thông minh trời phú), hơn nữa có ưu thế là mang theo trí nhớ của kiếp trước nên việc học tiến bộ thần tốc, làm cho Nhậm Tam Hòa chặc lưỡi không thôi.

Đỗ Quyên cũng tìm cơ dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi.

Sách do Nhậm Tam Hòa lấy ra. Giấy bút sao, Lâm gia có.

Lâm Xuân thì không cần phải nói, thiên phú rất cao, lại rất muốn ở cùng Đỗ Quyên, bởi vậy học cái gì cũng giỏi. Cửu Nhi thì kém chút, không phải không thông minh, mà vì tính tình hãn hào sáng không thích gò bó, không thích ngồi yên đọc sách.

Nhưng Đỗ Quyên lại am hiểu tùy theo tài năng mà dạy dỗ, lợi dụng câu chuyện thú vị, dẫn dắt bọn họ đạo lý làm người, lại dùng , giảng giải các loại trí mưu quyết sách.

Vừa kể những câu chuyện bọn họ thích nghe, vừa xen kẽ , để bọn cùng học tập. Ngày qua ngày, năm qua năm, Cửu Nhi thế nhưng cũng học được ra hình ra dạng.

Mục đích Đỗ Quyên dạy hai đứa nhỏ, không cầu bọn họ có thể làm tốt văn chương đi dự thi, cũng không cầu bọn họ một tay viết chữ tốt, hoặc là làm thơ viết văn, đơn giản chỉ muốn tăng kiến thức cho bọn họ, hun đúc linh tính bọn họ, dẫn đường và gia tăng trau dồi phẩm tính độc đáo của mỗi người bọn họ.

Hiển nhiên, nàng thành công.

Lâm Xuân kín đáo thâm trầm, thập phần có chủ kiến và thủ đoạn. Cửu Nhi hào sảng quang minh, trong thô có tỉ mỉ, không mất trí mưu. Hai người hoàn toàn bất đồng với những đứa trẻ khác trong thôn Thanh Tuyền.

Cứ như thế xuân đi thu đến, thắm thoát đảo mắt đã 5 năm trôi qua.

Trong thời gian này, có hai chuyện muốn đặc biệt giao phó.

Một là vào tháng giêng năm Đỗ Quyên năm tuổi, nàng cùng nãi nãi đi thôn Cây Lê Câu.

Là Đỗ Quyên tự mình đáp ứng đi. nàng muốn biết đến cùng nãi nãi muốn làm cái gì. Vì thế đi chuyến này, Nhậm Tam Hòa giao phó, nàng chỉ quản đi, hẳn cũng muốn tìm hiểu nội tình.

Đỗ Quyên an tâm mà đi. Hoàng Tước Nhi, Tiểu Bảo và Đại Nữ đều đi.

Đoàn người ở lại thôn Cây Lê Câu năm ngày, cũng chưa thấy gì khác thường.

Nhưng buổi sáng hôm đó mọi người đi về, Đỗ Quyên bị bỏ lại.

Sau khi phát hiện, nàng lại lớn giọng khóc lên.

Toàn bộ thôn Cây Lê Câu đều nghe nàng khóc thét, hơn nữa không có xu thế giảm bớt.

Người nhà Đại cữu nãi nãi chỉ lo đỡ, lại không chịu đưa nàng về.

Nàng vẫn khóc. Khóc một ngày một đêm.

Mãi đến rạng sáng ngày hôm mới ngừng. Sau đó, nàng thừa dịp các thân thích bị nháo cho không chịu nổi ngủ say, lặng lẽ từ nhà sờ soạn đi ra.

Quả nhiên, Nhậm Tam Hòa đã chờ ở bên ngoài.

Vì thế, nàng được mang đi.

Chuyến đi này, là ba ngày không thấy bóng dáng.

Hoàng gia một lần nữa bị náo loạn long trời lở đất.

Phùng thị, Hoàng Lão Thực, Phùng Minh Anh và Nhậm Tam Hòa cùng đi thôn Cây Lê Câu tìm đại cữu nãi nãi đòi người.

Phùng Thị lẫn lộn khóc lóc om sòm. Nhậm Tam Hòa muốn đốt nhà đại cữu nãi nãi. Phùng Minh Anh ép hỏi Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, vì sao để một mình Đỗ Quyên lại.

Hoàng đại nương liền nói là Đỗ Quyên muốn ở lại chơi thêm mấy ngày.

Hoàng Tước Nhi lớn tuổi hơn chút, chịu ảnh hưởng của Đỗ Quyên, lá gan lớn dần. Lần này muội muội mất tích làm nàng hận, liền vạch trần ra nói muội muội chưa từng nói muốn ở lại chơi, là nãi nãi và tiểu thắm vụng trộm trốn, bỏ muội muội lại.

Lúc đi, nàng không thấy muội muội, còn hỏi bọn họ.

Bọn họ dỗ nàng nói, muội muội còn ngủ, cho nên nhị thúc công đi ở phía trước. Sau này mới nói với nàng là muội muội muốn ở lại nhà đại cữu nãi nãi chơi thêm vài ngày, sợ Tiểu Bảo nháo, mới dỗ nàng nói là nhị thúc công.

Nhậm Tam Hòa lại từ trong miệng người ở thôn Cây Lê Câu biết được, Đỗ Quyên khóc suốt cả một ngày một đêm. Hắn nhìn về phía Hoàng lão cha và cả nhà đại cữu, ánh mắt tựa như muốn giết người.

Nhưng mặc ép hỏi thế nào, bọn người Hoàng lão cha không nói ra lý do để Đỗ Quyên lại.

Cháu gái đã không có, nếu nói ra chân tướng đắc tội Lâm gia, đó không phải càng khó nhin.

Bên này nháo, Nhậm Tam Hòa và Lâm Đại Mãnh lại tổ chức 2 nhóm người lên núi, dọc theo đường núi về hai thôn tìm.

Tìm ba ngày đều không có bóng dáng.

Ngày thứ tư là 15 tháng giêng. Sáng sớm, nhóm phụ nữ thôn Thanh Tuyền đều đi miếu Ngự nương nương dâng hương, lại phát hiện Đỗ Quyên nằm mê man sau tượng nhân ngự nương nương.

Việc này, mọi người đều chấn kinh.

Đợi khi người Hoàng gia được tin đuổi tới, Đỗ Quyên không giống như ba năm trước nhu thuận nhận sai. Nàng không nói một lời nhìn Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, ánh mắt trong veo, không hiểu ý tứ hàm xúc ra sao.

Mặc cho mọi người hỏi gì, nàng không lên tiếng, cũng không nói đi từ thôn Cây Lê Câu đi tới nương nương miếu thôn Thanh Tuyền như thế nào.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương vừa kinh vừa sợ, vừa giận vừa hận.

Bọn họ nhìn đứa cháu gái nhỏ này, tay chân kinh hãi luống cuống, ngũ tạng không yên.

Đêm đó, Hoàng đại nương quỳ trước tượng ở miếu nhân ngự nương nương một đêm.

Từ đó về sau, nàng không dám miễn cưỡng Đỗ Quyên nữa.

Tuy hai người Hoàng lão cha cắn răng không nói ý đồ của bọn họ với Đỗ Quyên, Nhậm Tam Hòa lại đoán ra được. Từ đó ánh mắt hắn nhìn người một nhà nghiêm nhiên như nhìn người chết vậy.

Lâm gia cũng đoán được vài phần.

Lâm lý chính thấy Hoàng lão cha, thần sắc liền nhàn nhạt. Lâm Đại Đầu là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe vài lần, trước mặt người trong thôn nói Hoàng gia nhị lão không phải gì đó.

Hoàng lão cha và Hoàng đại nương tức giận đến phát run, nhưng không dám cùng người phân bua.

Ngoài chuyện này, năm ấy Phùng Thị lại sinh một khuê nữ, cố tình em dâu Phương Cô lại sinh một đứa con trai.

Không nghi ngờ chút nào, cha mẹ chồng thất vọng rất nhiều, đối với nàng càng không hoà nhã.

Hơn nữa Phùng Minh Anh gả tới đây, cùng Nhậm Tam Hòa thập phần ân ái. Mọi việc đều hài lòng, chỉ có một kiện không thoả mái đến vài năm, là Hoàng đại nương đi nói khắp nơi, khuê nữ Phùng gia không nuôi được con trai.

Không nói đến chuyện này, Đỗ Quyên bởi vì "Tước Nhi", "Đỗ Quyên" đều là loài chim, nên ở trước mặt cha mẹ khoe khoang nói, tiểu dưỡng dạy nàng một câu thơ " Lưỡng cá Hoàng Ly minh thúy liễu, một hàng cò trắng thượng thanh thiên"*, nên muốn đặt tên cho tiểu muội muội là "Hoàng Ly".

*Đây là 2 câu thơ trong Tuyệt Cú của Đỗ Phủ. Nguyên văn:

Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu

Nhất hàng bạch lộ thượng thanh thiên

Bản dịch của Trương Như:

Liễu xanh hót cặp oanh vàng,

Trời lam trắng điểm một hàng cò bay.

Hoàng Ly = Chim hoàng oanh

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị nghe xong kính sợ không thôi, không dám có hai lời.

Vì thế, con gái út Hoàng gia tên Hoàng Ly.

Tiểu Hoàng Ly thừa kế tính tình mạnh mẽ của Phùng Thị, cực kỳ lợi hại, lại sớm chiều ở chung bị Đỗ Quyên địch thân dạy dỗ, đầu não luyện thành khôn khéo, so với Đỗ Quyên càng "trò giỏi hơn thầy".

Kỳ thật, Đỗ Quyên căn bản không thể tính là lợi hại. Nàng bất quá so với người khác hơn phần học thức cùng lịch duyệt của kiếp trước mà thôi, bản tính đơn thuần tùy tính không câu thúc.

Nhưng việc này cũng không gây trở ngại nàng tùy theo tài năng mà dạy, dạy tiểu muội được khôn khéo.

Trên cửa miệng của tiểu Hoàng Ly, nhà nàng rất nghèo, phải dựa vào nhà tiểu di tiếp tế mới có thể sống. Hiếu kính cho ông bà nội gì đó đều từ cả nhà bọn họ tiết kiệm từ trong kẽ răng ra tới. Cha mẹ nàng mỗi ngày làm việc mệt nhọc như trâu, nàng và 2 tỷ tỷ cũng phải đi sớm về tối làm việc... vân vân.

Đỗ Quyên nghe cái miệng nhỏ nhắn của nàng lạp lạp nói chuyện, là cùng Hoàng Tước Nhi cúi đầu nhin cười, hoặc phải tránh xa, bởi vì các nàng không có cửa xen mồm.

Hoàng Ly không chỉ khôn khéo, còn hẹp hòi.

Muốn từ tay nàng lấy gì đó, so với lên trời còn khó hơn.

Đỗ Quyên cảm thấy nàng không giống là khuê nữ Hoàng gia, càng giống khuê nữ của Lâm Đại Đầu cách vách.

Năm này, Hoàng Tước Nhi mười một tuổi, Hoàng Đỗ Quyên tám tuổi, Hoàng Ly năm tuổi.

Được nuôi trong non xanh nước biếc, ba tỷ muội Hoàng gia có đặc sắc riêng.

Hoàng Tước Nhi màu da hơi đen, dáng người bắt đầu phát triển, đã có bộ dáng thiếu nữ. Đỗ Quyên giúp nàng chải song nha kế, mắt hạnh mi cong, mũi nhỏ, thoát nhìn thập phần diễm đạm nho nhã. Nếu nở nụ cười, lộ ra 2 cái răng hổ nhỏ, lập tức trở nên hoạt bát linh động.

Mà Đỗ Quyên lại phoi nắng không đen.

Bởi nàng đặc biệt thích lên núi xuống ruộng, da phoi không đen mà còn non mịn trắng như sứ, căng mịn bóng loáng, hiện ra màu trắng sữa, có chút giống trà sữa.

Về phần dung mạo, hai hàng lông mày thanh tú, hai mắt trong trẻo, mũi thẳng, cánh môi tựa hoa đào kiều diễm. Lúc tĩnh như nước hồ sâu, khi cười như gió xuân vờn qua má. Cho dù suốt ngày mặc áo vải vấy thô cũng không che giấu được nét hoa sáng lạn.

Nét độc đáo trên người nàng không phải dung mạo, mà là nụ cười.

Mỗi khi nhoẻn miệng cười, người nhìn không tự chủ được bị hấp dẫn, không đành lòng hãm hại và thương tổn.

Về phần Hoàng Ly, bé gái năm tuổi, trừ bỏ khả ái, vẫn là khả ái.

Ba khuê nữ Hoàng gia được công nhận là ba đoá hoa thôn Thanh Tuyền.

Kỳ thật bộ dạng Hoàng Tước Nhi và Hoàng Ly không tính rất đẹp, có lẽ có liên quan với sự dạy dỗ của Đỗ Quyên, ngôn hành cử chỉ của mấy tỷ muội không giống những thôn nữ khác, cho nên mọi người khen ngợi thật nhiều.

Ngày hai mươi lăm tháng chạp, ông ngoại Phùng Trường Thuận vào núi, mang đến một tin tức.

Đỗ Quyên bị kích thích hôn mê, không thể bình tĩnh được.

Phùng Trường Thuận đến đưa hàng tết, theo thường lệ đến nhà con gái út trước.

Phùng Minh Anh đứng ở cửa viện, hô ta: "Tước Nhi, Đỗ Quyên, Hoàng Ly, ông ngoại tới!"

Phùng Thị vội mang ba khuê nữ tới.

Hoàng Lão Thực không ở nhà, hẳn theo Nhậm Tam Hòa vào núi săn thú.

Tuy hẳn không biết săn thú, nhưng đi hỗ trợ khiêng món ăn thôn quê, đến lúc ăn cũng đúng lý hợp tình một ít.

Phùng Trường Thuận đến thôn Thanh Tuyền, phần lớn đều ở nhà tiểu khuê nữ ăn cơm. Một là không muốn đi nhà con rể lớn đỡ phải gặp thông gia, chộc 2 lão già kia nói nhảm. Hai là nhà tiểu con rể quả thật dư dả nhiều, không để ý đến chuyện ăn uống.

Lúc này cũng giống vậy, Phùng Minh Anh giữ đại tỳ và mấy đứa cháu lại ăn cơm chiều.

Nói xong, nàng kéo Hoàng Tước Nhi đi phòng bếp.

Phùng Trường Thuận tiếp đón Phùng thị, mang hàng tết ra chia thành 2 phần, một phần cho Phùng thị, lại tự mình giúp nàng mang về nhà.

Đỗ Quyên và Hoàng Ly đi theo phía sau bọn họ. Phùng Trường Thuận lại gọi các nàng đi phòng bếp hỗ trợ tiểu di, chờ bọn họ trở về.

Nhưng chuyện đi này, thời gian có chút lâu.

Đỗ Quyên đang thắc mắc, vừa vặn tiểu di nói, tương ớt nhà nàng ăn ngon hơn, muốn nàng về nhà mức một chút đến. Nàng bung bát về nhà lấy.

Vào nhà không thấy người. Trong phòng cha mẹ ở phía đông truyền ra tiếng nói chuyện thật nhỏ.

Nàng cũng không để ý, vào bếp mức chút tương, sau đó mới đi ra chính phòng. Vừa định gọi người, chợt nghe trong phòng truyền ra nói, lập tức ngây dại.

"Đều nói cháu ngoại giống cậu, ta đoán có phải là đứa bé bị mất kia. Ta và nương người trăm phương nghìn kế hỏi thăm. Tuy Dương gia nói đứa con trai này là nhật được, nhưng nghe nói cũng không sống chung, là đại nãi nãi nhà hẳn ở thôn trang mang đến. Cũng khó mà nói..."

"Cha, người đừng nghĩ sai rồi. Người hỏi đại ca, nếu hẳn ở bên ngoài..."

"Nói bừa! Người ta là loại người nào, đại ca người có thể với tới? Đại ca người ta cũng hỏi, căn bản không thể nào. Ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể là người. Bằng không, sao có thể giống Hưng Nghiệp khi còn nhỏ đến như vậy? Nào có chuyện trùng hợp như vậy."

"Ta đi nhìn xem! Ta muốn đi nhìn xem!"

Trong phòng Phùng Thị kích động đến nói không mạch lạc. Đỗ Quyên cũng cảm thấy mình muốn hôn mê, lồng ngực bị niềm vui sướng nhồi đầy.

Nếu lời ông ngoại nói là sự thật, người kia thật là đứa nhỏ dưỡng mẫu Phùng Thị mất làm mất, vậy hẳn rất có khả năng là Lý Đôn.

Nàng hít sâu một hơi, nghĩ, nhất định phải rời núi một chuyến.

Chương 100

Ruột Và Nhật Được

Phùng Thị không có cách nhận biết đứa trẻ đó có phải là con ruột của mình không, nàng có!

Nàng chỉ cần thấy hài tử kia, chỉ cần nói ra tên Lý Đôn, chỉ cần lấy ra tên Đỗ Quyên, chân tướng sẽ rõ ràng.

Đến lúc đó, nàng giúp Hoàng gia tìm về nhi tử, cũng coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ. Về phần Dương gia, nàng không lo lắng chút nào. Có Lý Đôn, nàng có gì để lo lắng?

Thanh âm trong phòng bỗng nhiên thấp xuống, cũng không biết bọn họ nói cái gì nữa.

Đỗ Quyên nghe xong, lặng lẽ lui ra ngoài.

Đi tới phòng bếp, nàng lại lôi vại sành đựng tương ra, mở nắp làm bộ như múc tương, vừa cao giọng hô: "Nương, sao còn không đi?"

Phùng Thị ở trong phòng đáp ứng một tiếng, chốc lát đã đến phòng bếp.

Đỗ Quyên thấy mắt nàng có chút hồng, cũng không nói toạc, cười nói: "Tiểu di thích ăn tương chúng ta, bảo ta múc chút qua. Nương, không sao chứ? Khoá cửa, ta cùng nhau qua."

Phùng Thị gật gật đầu, nhìn nàng, thần sắc có chút phức tạp.

Đỗ Quyên cho rằng nàng vì mất đi nhi tử, không nghi ngờ hẳn.

Làm xong, ba người đi ra phía sau.

Phùng Trường Thuận thực thích Đỗ Quyên, nắm tay nàng, vừa đi vừa hỏi: "Đỗ Quyên, có muốn tới nhà ông ngoại chơi không?"

Đỗ Quyên bắt mãi kêu lên: "Ông ngoại, người biết rõ còn hỏi. Năm kia ta đã muốn đi mà nương không cho, luôn nói đường núi không dễ đi. Ta đã có thể lên núi hái trà nhật nâm, ta còn không thể đi đường núi? Chính là không muốn cho ta đi, kiếm có!"

Phùng Trường Thuận ha hả cười rộ lên, nói: "Ông ngoại làm chủ, sang năm, sang năm 15 tháng giêng, mẹ con người đều đi. Ở nhà ông ngoại ở đến tháng 2 rồi về. Đỗ Quyên a! người cũng đừng có như đi thôn Cây Lê, nháo đòi trở về."

Đỗ Quyên mừng rỡ, vội nói: "Ta muốn đi, sao lại khóc chứ!"

Đến nhà tiêu di, Đỗ Quyên vội đi phòng bếp giúp làm cơm.

Lúc ăn cơm tối, còn nhắc chuyện tháng giêng sang năm sẽ tới ông ngoại chúc tết.

Nghe nói tiêu di và tiêu dượng cũng đi. Tỷ muội Hoàng Tước Nhi đều hết sức cao hứng,

Phùng Thị bỗng nhiên nói: "Không thể đều đi. Nếu để một mình cha người ở nhà, đợi chúng ta trở về, không chừng trong nhà sẽ thiếu cái gì đó."

Ba tỷ muội đều hiểu ý nàng, nhìn nhau do dự.

Hoàng Ly chớp đôi mắt đen, nhìn Đỗ Quyên nói: "Nhị tỷ đừng đi, ở nhà cùng cha trông nhà. Ta và đại tỷ đi, đợi sang năm nhị tỷ lại đi."

Nàng là tiểu quý, cảm thấy giữ Hoàng Tước Nhi ở nhà, không có uy lực như nhị tỷ, không thể chấn trụ gia gia nãi nãi. Nếu nàng ở nhà thì không chịu. Cho nên kêu Đỗ Quyên ở lại giữ nhà.

Đỗ Quyên tức giận đến cười, nói: "Người mới bao lớn? Ta và tỷ tỷ lúc lớn bằng người vậy, đều chưa từng rời núi. Đường núi thật khó đi, không cẩn thận sẽ tẽ xuống vách núi chết. Không tin người hỏi ông ngoại đi. Cho nên, ta nói là người ở lại, chờ thêm vài năm, người trưởng thành rồi đi nhà ông ngoại cũng không muộn."

Hừ, vô luận thế nào lần này nàng cũng muốn rời núi.

Hoàng Ly không lay động, nói: "Tiêu dượng cũng đi. Hấn công ta sợ cái gì."

Đỗ Quyên nói: "Người làm như đi trong thôn sao? Đường núi khó đi như vậy, leo lên leo xuống lại đi qua rừng. Người muốn mệt chết tiêu dượng hả?"

Hoàng Tước Nhi thấy 2 muội muội tranh nhau, chủ động nói: "Hai người đều đi. Ta ở nhà bồi cha."

Đỗ Quyên và Hoàng Ly trăm miệng một lời nói: "Không được!"

Phùng Minh Anh nghe xong, cúi đầu mím môi cười. Lại thấy Phùng Trường Thuận ngơ ngác, ghé lại gần thấp giọng nói một câu, Phùng Trường Thuận liền cười văng lên.

Phùng Thị lại không cười, lạnh lùng nói: "Tước Nhi và Ly Nhi không đi. Đợi sang năm lại đi. Lúc này cho Đỗ Quyên đi thôi."

Hoàng Tước Nhi dĩ nhiên không nói chuyện. Hoàng Ly đặt đôi đũa xuống, thở phì phò chu môi nói: "Nương bắt công! Chuyện gì cũng gọi nhị tỷ đi đâu."

Lúc trước bé gái thường oán giận như vậy, Phùng Thị không để ý.

Nhưng lần này nàng ngây ngẩn cả người.

Nàng và Phùng Trường Thuận nhanh chóng trao đổi ánh mắt, nói: "Nương thiên vị chỗ nào? Đại tỷ tỷ người 11 tuổi, nhị tỷ người cũng tám tuổi, các nàng chưa từng tới nhà ông ngoại. Người mới bây lớn đã muốn đi? Cũng không phải nương không dẫn người đi, nhị tỷ người nói rất đúng, đường khó đi, trời lại lạnh, dễ dàng trượt. Nương là không yên lòng người."

Đỗ Quyên cũng có chút sững sờ. Tiểu muội trách nương bất công, nàng đặc biệt cảm thấy buồn cười.

Trong ba tỷ muội, nàng mới là đứa nhặt về a!

Trước kia đừng nói Phùng thị, ngay cả nàng suýt quên sự thật này. Bởi vậy, nàng rất cảm kích Phùng Thị, chưa từng coi mình là con nuôi.

Nhưng hôm nay thì không được. Ông ngoại nói chuyện, chân thiết nhắc nhở các nàng: Đỗ Quyên được nhặt về! Nàng không phải khuê nữ Hoàng gia!

Đỗ Quyên cũng nghi hoặc: sao nương sao không mang đại tỷ và tiểu muội đi, chỉ mang một mình nàng?

Tâm tư xoay chuyển, nàng đoán là Phùng Thị cho rằng, con trai của mình và Đỗ Quyên bị đánh tráo, bởi vậy muốn mang Đỗ Quyên đi đổi nhi tử về.

Đỗ Quyên ngẫm lại Nhậm Tam Hòa, hủy bỏ suy đoán này.

Từ biểu hiện của Nhậm Tam Hòa, Đỗ Quyên tuyệt không phải nữ nhi của gia đình thân hào nông thôn!

Nhà kia họ Dương, nàng từng nghe Phùng Minh Anh nói qua, chính là một thân hào nông thôn ở một trấn nhỏ phụ cận nhà ông ngoại. Mặc dù có tiền nhưng cũng chỉ là một thổ hào, tuyệt sẽ không để người như Nhậm Tam Hòa vì hấn cú đầu nghe theo.

Ân! đợi Nhậm Tam Hòa trở về, lại dùng ngôn ngữ xem phản ứng của hấn đi.

Nghĩ xong, nàng giúp tiểu muội gấp chút đồ ăn, hứa hẹn nói: "Người đừng làm khó, muốn cái gì, nhị tỷ đều đáp ứng người."

Hoàng Ly lập tức ngửa đầu hỏi: "Thật sự?"

Đỗ Quyên vuốt cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: "Quân tử nhất ngôn."

Hoàng Ly nghiêng đầu né tránh ngón tay nàng, nói tiếp: "Tứ mã nan truy! Ta muốn nghe rất nhiều rất nhiều câu chuyện."

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, nói: "Hoàng Ly, người phải nói rõ, "rất nhiều rất nhiều" là bao nhiêu? Chẳng lẽ đời này nhị tỷ mặc kệ mọi chuyện khác, chỉ kể chuyện cho người?"

Hoàng Ly gật gật đầu nói: "Mỗi buổi tối kể."

Mọi người đều ồ ồ cười vang.

Phùng Thị trắng mắt liếc tiểu khuê nữ. Nàng khôn khéo như vậy, nàng hết sức cao hứng. Có thể suy ra, tương lai gã người, nhất định sẽ không giống như nàng quá uất ức.

Sau bữa cơm, Phùng Minh Anh bung rượu ngọt đã ủ lên, một người rót một chút.

Một ly rượu ngọt vào bụng, mặt ba tở muội đỏ ửng, giống như nhuộm màu, nhìn kiều diễm như hoa.

Phùng Thị quét mắt qua ba khuê nữ, không khỏi tươi cười, bả qua tâm tư lo lắng lúc nãy, nhìn Đỗ Quyên đặc biệt cảm thấy không nữ, lại dặn dò: "Nương đi về trước. Các người cũng đừng đùa quá muộn, sớm chút về nhà ngủ."

Đỗ Quyên vội nói: "Nương, buổi tối chúng ta tắm rửa."

Phùng Thị gật đầu nói: "Ta nấu nước sẵn. Các người chơi một hồi rồi về."

Phùng Minh Anh cười nói: "Ba người các người siêng năng tắm rửa như vậy, người khác nghe sẽ nói phá sản. Tối qua đã tắm, đêm nay lại tắm?"

Hoàng Ly kêu lên: "Muôn tắm!"

Đỗ Quyên cười nói: "Tiểu di, trời lạnh tắm một cái lên giường ngủ, trên người ấm áp đâu, sẽ ít bệnh hơn. Người đừng ngại phiền. Trong nhà có thùng gỗ tốt mà không dùng, thật là lãng phí."

Phùng Minh Anh gật đầu nói "Ta cũng thường tắm", lại ngạc nhiên nhìn Phùng Thị hỏi: "Đại tở kỹ tính như vậy, sao dung túng các người như thế? Chịu bỏ ra củi lửa."

Phùng Thị không sao nói: "Củi do các nàng chặt, ta không quản."

Kỳ thật ban đầu nàng cũng mắng qua nhưng Đỗ Quyên không nghe. Sau này thành quen.

Khuê nữ từng ngày từng ngày lớn lên, bộ dạng như hoa, nàng không thể nuông chiều, chẳng lẽ ngay cả tắm rửa cũng không cho? Lại nói, củi lửa đích thật do tở muội các nàng chặt.

Nàng thấy rõ ràng ba khuê nữ nhà mình không giống với những bé gái khác trong thôn, mà như tiểu thư thế gia. Đánh răng tắm rửa, mặc quần áo, ăn cơm, thập phần chú ý thể diện, không phải là có ăn có mặc là xong. Trên mặt cũng tự hào.

Nghèo thì nghèo!

Hừ, người khác không phục, còn không học được đâu!

Thôn này, khuê nữ nhà ai xuất sắc như ba khuê nữ nhà nàng?

Phùng Trường Thuận thấy cuộc sống của khuê nữ luôn khổ tâm đã khá lên, trong lòng cũng cao hứng, liền đối với Hoàng Ly và Hoàng Tước Nhi

nói: "Ly Nhi đừng làm khó. Tước Nhi ở nhà bồi muội muội, đều là trẻ ngoan. Ông ngoại kêu bà ngoại các người mua chút hàng tốt cho các người làm xiêm y. Đợi lúc mẹ người trở về, mua chút điểm tâm ngon cho các người ăn."

Hoàng Ly liền nũng nịu nịnh nọt nói: "Ông ngoại tốt! Ông ngoại là tốt nhất!"

"Phốc!" Đỗ Quyên phun ra cười.

Hoàng Tước Nhi, Phùng Thị và Phùng Minh Anh đều cười rộ lên.

Cả nhà liền nói tiểu nha đầu này biết làm nũng, so với Đỗ Quyên năm đó chỉ có hơn chứ không kém. Hoàng Lão Thực sủng ái nàng nhất, muốn đòi mạng cũng cho.

Nói giỡn một hồi, Phùng Thị đi về trước.

Tỷ muội Đỗ Quyên ở nhà tiêu di chơi một hồi mới tay cầm tay về nhà.

Vào viện, nhìn thấy phòng bếp đèn sáng, Hoàng Ly liền buông tay Đỗ Quyên ra, bính bính khiêu khiêu chạy tới, la lớn: "Nương, chúng ta trở lại."

"Ai!"

Trong phòng bếp truyền đến giọng mũi trả lời buồn buồn của Phùng Thị.

Đỗ Quyên chuyển tâm tư, vội đi vào phòng bếp. Hoàng Tước Nhi vào chính phòng đốt ngọn đèn.

Nhà Hoàng gia vẫn là nhà cũ, bốn gian. Tỷ muội các nàng ở trong phòng phía tây. Kỳ thật gian phòng thứ hai phía tây cũng để cho các nàng ở, nhưng ba chị em không nỡ tách ra, nên ở chung, căn phòng kia bỏ không, để vài thứ.

Phòng của ba tỷ muội phòng rất lịch sự tao nhã, rất có bộ dáng khuê phòng thiếu nữ.

Gian phòng ngăn trước sau bằng tấm bình phong điêu khắc mai lan trúc cúc.

Nửa gian trước, vào cửa là nhìn thấy một cái giường La Hán xinh xắn kê sát tường đối diện, phía trên trải nệm giường vải bông in hoa xanh nhạt, hợp với gối ôm dài và gối đầu vuông vức. Phía tường bên trái là một cái tủ và giá áo gỗ. Phía nam là một cái bàn thấp dài. Đầu bàn bày một cái rế cây đã điêu khắc qua trụ lúi, thô ráp, nhìn giống một lão đầu nằm vắt ngang rế cây ngủ, đầu kia để những món điêu khắc gỗ khác của Đỗ Quyên.

Phía trước cửa sổ treo hai cái phong linh, dùng các khối gỗ có hình dáng khác nhau tạo nên.

Trên cửa sổ là một con gà trống nhỏ, ngửa đầu gáy sáng, rất sống động, thoạt nhìn như gà thật. Thì ra là bện từ cỏ, trên mình nó dùng lông gà thật cắm vào.

Phòng trong sau bình phong là một bộ giường có những đường vân tự nhiên của gỗ thành hình hoa, chim, mây, thú, thập phần cổ nhã rất khác biệt. Khung giường treo tấm màn bằng sợi thô màu hồng nhạt, tôn thêm màu sắc của đệm chăn, tràn ngập hương vị thiếu nữ.

Dựa vào tường còn có ba cái thùng, ba tỷ muội mỗi người một cái.

Đi vào trong, hai đầu giường có bàn trang điểm và tủ thấp, phía trên bày một ít trưng bày của con gái.

Chương 101

Ba Đóa Hoa Tử Muội

Gian phòng kia Đỗ Quyên đã bỏ chút tâm tư trang trí.

Điền hình là bộ giường La Hán, vốn do Hoàng Lão Thực và Nhậm Tam Hòa ở trong núi tìm hai cây nam mộc, mất hết vài ngày chuyển về. Nhậm Tam Hòa lại dùng gỗ còn dư lại khi chế biến gia cụ lúc thành thân, ủy thác Lâm gia chế luyện.

Vì không dễ dàng thỉnh thợ mộc giỏi, Đỗ Quyên liền giật giây cha mẹ, đơn giản đem bình phong, thùng đều chế tác ra, vật liệu gỗ không đủ, thì có sao làm vậy.

Vì việc này, Hoàng đại nương mắng tới cửa, nói đại nhi tử không giúp huynh đệ, cần thợ mộc không giao cho huynh đệ mình, lại cho người ngoài làm, tức giận đến ghê gớm.

Nói tới thì đúng là có lý.

Bởi vậy, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị đều nói không ra lời.

Đỗ Quyên đã sớm phòng bị chuyện này, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Lúc trước nàng đã hỏi qua nãi nãi, nãi nãi nói nhị thúc đánh một cái giường đời 800 vạn, "Nãi nãi, nhà chúng ta nào có tiền, trừ phi đem ta bán. Ta đi năn nỉ lão thái thái nhà mẹ nuôi. Lão thái thái thấy ta đáng thương, mới gọi Lâm gia gia giúp ta làm cái giường này. Cũng không lấy tiền, nương ta đưa ba con gà mái đẻ trứng và một bình thịt vụn."

800 vạn cũng không mắc, vấn đề là Đỗ Quyên không thích nhị thúc làm.

Lâm gia làm bộ giường này, nếu tính tiền công ít nhất phải ba bốn lượng bạc. Nhưng bọn họ đâu cần tính toán nhỏ nhặt như vậy, hưởng hồ Nhậm Tam Hòa còn dạy Lâm Xuân và Cửu Nhi, tình cảm cũng lớn.

Hoàng đại nương cả giận nói: "Ngươi không có tiền, nói với ta, mang ba con gà đến, nhị thúc ngươi còn không giúp ngươi làm?"

Đỗ Quyên nghe xong thực khinh bỉ, đây là rõ ràng gài thân nhân chặt người quen.

Thật phải mời nhị thúc đến cửa, ba con gà khẳng định không đủ, còn không biết há mồm cần phải bao nhiêu tiền đâu.

Bởi vậy nói: "Ta có gọi nhị thúc hỗ trợ đánh thùng, nãi nãi nói nhị thúc không rảnh. Kéo vài ngày, ta mới tìm mẹ nuôi."

Hoàng đại nương cậy mạnh nói: "Đánh một cái thùng thì không rảnh. Người muốn đánh hai cái giường, còn có rất nhiều thứ khác, ta khẳng định kêu hẳn gác những việc khác qua một bên."

Kỳ thật lý do chân chính là: đánh một cái thùng, đều là huynh đệ sao không biết xấu hổ đòi tiền công, đương nhiên nằng từ chối. Nếu làm hai cái giường và thật nhiều dụng cụ, vậy thì có thể tính tiền công. Đại nhi tử cũng ngượng ngùng không thể không cho.

Đỗ Quyên khi đó đã sáu tuổi, miệng nhỏ phá lệ lưu loát, bùm bùm nói: "Nãi nãi sợ chúng ta không trả tiền công làm thùng đi? Đánh rất nhiều thứ thì để tính tiền công. Nhưng mà nhà ta vẫn không trả nổi. Đánh rất nhiều thứ mà chỉ đưa ba con gà, sợ nhị thúc không bằng lòng đâu, mất công lại chậm trễ nhiều ngày công. Mẹ nuôi ta đau lòng ta, mới đòi một ít tiền công, kêu trong nhà giúp ta làm giường."

Hoàng đại nương thấy nha đầu kia nói chuyện một điếm không cãi được, lần nữa tức giận đến ngực đau.

Nàng ghét nhất va chạm với Đỗ Quyên. Nói cũng nói không lại, mắng lại mắng không ra. Nếu mắng quá ác độc, chọc nàng khóc nháo lên, lại càng "kinh thiên động địa". Cho nên trong đáy lòng có chút sợ nàng, bởi vậy quay đầu mắng Phùng thị.

Đỗ Quyên vội chặn trước, cười hì hì nói: "Nãi nãi đừng nóng giận, nhà chúng ta có việc lại mời nhị thúc là được. Bàn bát tiên trong phòng khách, bốn băng ghé, còn có một cái giường cho phòng ngủ, thùng gỗ, lại giúp cha đánh 2 ngăn tủ, 3 miệng thùng. Tiền công ba con gà có được hay không?"

Hoàng đại nương buộc miệng mắng: "Người coi nhị thúc người như trâu bò mà sai sử hả?"

Đỗ Quyên vô tội nháy mắt nói: "Ông nuôi đánh nhiều đồ, làm xong chỉ cần ba con gà thôi. Vốn là nói không cần tiền, là ta ngượng ngùng, cương quyết đưa a."

Hoàng đại nương bị nàng nghẹn đến á khẩu không trả lời được, nghẹn ở ngực không thể đi xuống.

Cuối cùng, trò khôi hài này như cũ Hoàng đại nương bỏ đi mới kết thúc.

Hơn nữa trước mắt, Đỗ Quyên đang cùng Hoàng Tước Nhi ngồi nói chuyện trên giường La Hán, bỗng nhiên Phùng Thị nhắc một thùng nước ấm tiến vào, đi ra phía sau giường nói: "Đi tắm."

Đỗ Quyên vội nói: "Nương! Để đó đi, ta và tỷ tỷ tới khiêng."

Phùng Thị nói: "Người đừng làm, cùng Hoàng Ly cởi đồ đi."

Nói xong, đổ nước vào tắm thùng gỗ, rồi từ phía sau giường đi ra. Đi ra ngoài cũng không nhìn Đỗ Quyên, đi thẳng ra ngoài, lại bưng ba thùng nước ấm tiến vào, đổ đầy hơn nửa thùng tắm.

Đỗ Quyên có chút lý giải tâm tình của nàng, chắc nàng cho rằng mình không ở Hoàng gia lâu nên có chút luyến tiếc. Trước kia, nước tắm đều do nàng và Hoàng Tước Nhi khiêng vào, trước nay không phiền toái cha mẹ.

Nàng thờ dài, thúc giục Hoàng Ly thoát y tắm rửa.

Bình thường tắm rửa, không phải nàng tắm cho Hoàng Ly, là Hoàng Tước Nhi làm.

Hôm nay tiểu nha đầu nháo muốn nhị tỷ tắm cho.

Thùng tắm rửa thùng đặt ở góc tường phía sau giường, cao hơn một thước.

Lúc làm cái thùng này cũng bị Phùng Thị ngăn trở, có thể thấy được mỗi một hạng mục Đỗ Quyên muốn làm, đều cực không dễ dàng. Phùng Thị nói, trong nhà đã có thùng tắm, còn làm, đó không phải là lãng phí tiền sao?

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa nghe xong nói, thùng này hẳn sẽ bỏ tiền ra làm.

Phùng Thị không còn lời để nói.

Vì thế, ba vị cô nương Hoàng gia có thùng tắm riêng.

Đỗ Quyên phân chân nói với Đại ca ca Lâm gia, người sẽ làm thùng gỗ: phía dưới đáy thùng gỗ khoét một lỗ tròn, khi tắm dùng nút gỗ bịt lại, tắm xong thì tháo nó ra.

Cổng thoát nước do Đỗ Quyên tự mình thiết kế, từ chân tường thông ra ngoài.

Phía dưới thùng tắm chôn một cái rương gỗ kín nửa thước dài rộng, sâu một thước, ở nắp thùng làm một cái lỗ tròn. Lỗ tròn trên nắp thùng và lỗ thùng tắm kề nhau, dùng một đoạn ống trúc nối với nhau, cổng thoát nước sẽ kín kẽ không chảy nước ra ngoài.

Ở hậu viện đào một cái thông đạo, chôn hai cây trúc dài đã được thông ruột, nối thẳng tới nhà vệ sinh, là giải quyết xong vấn đề đổ nước tắm.

Lâm gia đại ca nghe trọn vẹn thiết kế của Đỗ Quyên, cao hứng cực, cảm thấy học được phương pháp mới, bởi vậy gấp rút một ngày cho làm xong, ngay cả phòng Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng làm.

Điều này cũng không khó khăn gì, sau này rất nhiều người thôn Thanh Tuyền đều làm như vậy.

Trong sương mù mờ mờ, 2 bé gái mặt đối mặt ngồi trong thùng tắm, nghe tiếng nước chảy "hoa hoa", hoà lẫn âm thanh nũng nịu trẻ con của Hoàng Ly: "Kể tiếp một chuyện nữa, tiếp một chuyện nữa."

Đỗ Quyên vừa để cho đứa bé kỳ lung, vừa cười nói: "Người còn không chịu đứng lên? Để nước lạnh, đại tỷ làm sao mà tắm? Đợi lên trên giường kể tiếp."

Tắm rửa ấm áp như vậy, xong lên trên giường nằm một cái, đảo mắt là ngủ, nàng có thể tránh được chuyện khổ sai này.

Hoàng Ly không mặc mền, lắc lắc cái mình nhỏ kêu lên: "Lên giường là ngủ. Ta không muốn ngủ. Người ra trước đi, gọi đại tỷ vào. Người vừa mặc quần, vừa kể chuyện xưa."

Hoàng Tước Nhi ở trước giường nghe xong, phốc xuy cười một tiếng. Đỗ Quyên tức giận cù lét nách nàng nói: "Cả ngày chúng ta đều bị người sai sử quay vòng vòng, đến buổi tối cũng không cho nghỉ. Người thật là quý giá..."

Phía sau giường truyền ra tiếng cười của Hoàng Ly, cười đến mức không kịp thở. Trước kêu đại tỷ, rồi lại kêu nương, nói nhị tỷ khi dễ nàng, đập nước rầm vang.

Bởi không có ai để ý nàng, nàng đành cùng Đỗ Quyên xin khoan dung.

Trong phòng bếp, Phùng Thị ngồi trước bếp lò, nghe văng vẳng tiếng cười đùa của 2 khuê nữ, im lặng không lời gì để nói. Qua ít ngày nữa, trong nhà vẫn như vậy sao?

Có thể thêm một nhĩ tử hay không?

Hay là nhà kia không chịu nhận, không trả con cho nàng?

Đỗ Quyên còn ở lại Hoàng gia hay không?

Đối với tương lai, trong lòng nàng có nỗi sợ hãi không tên.

Cố gắng tưởng tượng bộ dáng nhĩ tử nhưng không thể nhớ nổi, cuối cùng ngây ngốc.

Ba tỷ muội trong khuê phòng náo loạn một trận. Rốt cuộc Đỗ Quyên và Hoàng Ly dậy.

Trong màn hơi nước mờ lung, hai thân thể nhỏ trắng nõn kề nhau lau khô mình mặc quần áo. Tuy Hoàng Ly nhìn không mập nhưng tay chân nhỏ lại tròn vo, thập phần rắn chắc. Đỗ Quyên mảnh khảnh hơn, tựa như hoa sen mới nở.

Đỗ Quyên rốt cuộc hiểu, vì sao khi Hoàng Ly còn nhỏ người khác thích bẹo nàng, bởi vì thịt nàng trắng mịn non mềm, thân thể nhỏ sờ thập phần mềm mại. Nàng thập phần thích xoa nắn Hoàng Ly.

Hai chị em thay đồ ngủ. Sau khi chui vào chăn, Hoàng Ly liền thúc giục Đỗ Quyên kể chuyện xưa.

Nhưng Đỗ Quyên nhớ thương Lý Đôn, muốn tĩnh tâm nghĩ về hắn, bởi vậy lúc nói có chút không yên lòng.

Hoàng Ly lập tức phát hiện, nháo Đỗ Quyên, thậm chí cười lên người nàng.

Đỗ Quyên bị nàng nháo vừa nhột vừa bị đê, kêu to cười to lên.

Hoàng Tước Nhi ở phía sau giường hỏi: "Hai người nháo gì vậy?"

Phùng Thị đi vào thêm nước ấm cho Hoàng Tước Nhi, thấy bọn họ nháo không chịu nổi, mắng: "Hoàng Ly, người ngứa da à?"

Hoàng Ly vội xoay người xuống lăn qua một bên.

Đỗ Quyên thở nói: "Nương, suýt chút Hoàng Ly đê gãy xương sườn của ta."

Phùng Thị nói: "Nàng muốn chết a! Ai kêu người chịu nàng? Người không biết đánh nàng hả?"

Đỗ Quyên cười nói: "Ta không đánh nàng. Ngày mai làm thêm một cái giường cho ta và đại tỷ ngủ, để nàng ngủ một mình trên giường này, xung vương xung bá cũng mặc kệ."

Hoàng Ly nghe xong không chịu nói: "Không cho! Không cho ngủ bên trong."

Đỗ Quyên cố ý nghi ngờ nói: "Hoàng Ly, người nói đi, cha là người thành thật số một, nương cũng hiền lành, tỷ đặc biệt văn tĩnh, ta là bé gái ngoan nhất thôn Thanh Tuyền, sao chỉ có người bá đạo như vậy, không giống chúng ta chứ?"

Hoàng Tước Nhi nghe xong "xuy" một tiếng cười rộ lên.

Phùng Thị cũng không nhịn được, nói tiếp: "Nàng vốn không phải là người nhà chúng ta. Là ta năm ấy lên núi đánh hổ sản vùng núi, nhặt được."

Đỗ Quyên giòn giã cười to.

Đúng là thật thật giả giả, phân không rõ thật giả.

Hoàng Ly còn nhỏ, tưởng lời của mẹ là thật, không do dự oà khóc.

Đỗ Quyên vội vàng xoay người, đem nàng ôm vào ngực dỗ dành: "Đồ ngốc, chút xíu nhỡ lực cũng không có. Nương đang gheo người đó! Người không nghe ra sao? Nếu thật nhặt người về, chúng ta có thể thích người như vậy sao? Người cho là chúng ta kẻ dở hơi à!"

Nghe thế Hoàng Ly mới không lên tiếng.

Đỗ Quyên lại dạy nói: "Sau này, mặc kệ ai nói chuyện gì, người phải suy nghĩ rõ ràng. Người ta nói cái gì thì tin cái đó thì dễ bị lừa gạt."

Phùng Thị đối diện giường trong nói: "Người còn dạy nàng? Không dạy còn muốn thành tinh kia!"

Rồi hướng về Hoàng Tước Nhi nói: "Tước Nhi, đừng đổ nước. Ta đi thêm nước nóng rồi cũng tắm luôn."

Hoàng Tước Nhi vội nói: "Ta đi nấu chút nước nóng, thay nước cho nung tắm."

Đỗ Quyên lại nói: "Nung cũng thật là, ba người chúng ta tắm chung bồn nước, còn không chịu thay nước. Không phải là không có củi đốt."

Phùng Thị nói: "Ta là một bà già đầu cần chú ý như vậy. Các người còn nhỏ, trên người sạch sẽ, mỗi ngày mỗi tắm rửa, đâu có bẩn nhiều!"

Nói xong đi ra ngoài múc nước.

Cho dù nàng bị Đỗ Quyên sửa lại rất nhiều nhưng vẫn không đổi được thói quen keo kiệt cũ.

Hoàng Tước Nhi đành phải giữ lại nước cũ, rồi lên giường.

Nghĩ nung sẽ trở lại đây tắm rửa, trong chốc lát cũng ngủ không được, nên chụm đầu với Đỗ Quyên và Hoàng Ly nói chuyện.

Nàng và Đỗ Quyên nói tới chuyện an bài sắp xếp cho vài ngày cuối năm: ngày mai tổng vệ sinh, ngày kia tạc bánh trôi, ngày sau nữa làm đậu hủ, bún xào (dùng để nấu "bún thịt")... Rồi nói đến ba mươi tháng chạp.

Đang nói bị Hoàng Ly ngắt lời, khắp giường nghe nàng líu ríu, hỏi lung tung đủ thứ chuyện.

Phùng Thị khiêng nước vào. Tắm xong lại không về phòng của mình, xà đến giường khuê nữ, ngồi ở một đầu, cùng tỷ muội nàng trò chuyện giết thì giờ.

Đêm đông tựa hồ phá lệ ấm áp.